

Henry Christensen: Den højtærede arbejdsminister har i dag debuteret her fra folketingets talerstol. Jeg kan ikke påstå, det var nogen overraskende debut, den højtærede arbejdsminister havde. Den lå meget på linje med, hvad man ville have ventet den højtærede arbejdsminister ville have sagt, også hvis han stadig havde været formand for HK. Det er måske i det hele taget den højtærede ministers problem, om han kan frigøre sig i et sådant omfang, at han kan bidrage i tilstrækkelig grad til, at vi kan få den helhedsvurdering af problemerne, som udviklingen på funktionærområdet her i landet i høj grad nødvendiggør.

Ordføreren for socialdemokratiet, det ærede medlem hr. Egon Jensen, ville gerne undskylde både den nuværende og, forstod jeg, også den foregående arbejdsminister for et og andet, og jeg forstod, det var i nogen grad i spørgsmålet om karakteren af det folketingsarbejde, der har fundet sted på grundlag af det lovforslag, som det konservative folkeparti og venstre fremsatte her først på året 1963. Jeg vil gerne knytte en enkelt kommentar hertil, når det ærede medlem nu fremdrager det. Det er måske egnet til at vise lidt om de vilkår, regeringen en gang imellem byder folketinget at arbejde under. Da udvalgsarbejdet var kommet i gang, stillede man, fortrinsvis fra regeringspartiernes side, en lang række spørgsmål til ministeriet. Det var rimeligt og velbegrunderet at stille disse spørgsmål. Mange af dem havde vi en almindelig, fælles interesse i at få besvaret. Spørgsmålene blev afleveret den 24. og 25. april; men hvornår fik udvalget svar, til trods for at der blev rykket for det adskillige gange? Først mange måneder efter. Den 5. september er svaret dateret. Mange måneder gik der, inden folketingsudvalget fik disse besvarelser. Der er ingen af os, der er i tvivl om, at når dette udvalg blev udsat for denne behandling fra ministeriets side, skyldtes det alene, at det her drejede sig om et lovforslag, regeringen ikke havde interesse i at fremme på det tidspunkt; det skyldtes, at det var et lovforslag, som andre dele af folketinget var kommet med end de partier, der er repræsenteret i regeringen.

Da man gennemførte helhedsløsningen, var der et helt andet tempo på. Da kunne man i løbet af få timer give folketinget og

folketingsudvalget svar på meget store og omfattende spørgsmål, spørgsmål, der krævede indhentelse af oplysninger i andre lande. Det kunne man gøre i løbet af få timer. Her skulle der gå adskillige måneder. Det fortæller os lidt om, hvordan samarbejdet her i det høje ting egentlig foregår, og om, hvordan forholdet er imellem den del af det høje ting, der sidder i højre side af salen, og regeringen. Det er ikke en tilfredsstillende behandling, vi har været udsat for. Den er ganske åbenbart et bevis på, at her er det regeringen, der vil bestemme over folketinget; regeringen har ikke villet være den tjener for folketingsarbejdet, som regeringen burde have været, uanset om initiativet til et lovforslag var udgået fra den ene eller den anden side af salen. Det var dog et meget stort antal folketingsmedlemmer, der stod bag lovforslaget, da det kom. Jeg har gerne villet gøre disse bemærkninger også på foranledning af det, det ærede medlem hr. Egon Jensen sagde. Jeg tror nemlig, det er egnet til at belyse de vilkår, folketinget somme tider er stillet over for med hensyn til den sagkyndige hjælp, som man fortæller os at også oppositionen skal få, når den ønsker det. Passer det i regeringens kram, kommer denne hjælp, når det passer regeringen, og ikke i det rimelige tempo, vi havde haft grund til at forvente.

Nu foreligger der imidlertid to lovforslag, nemlig foruden det, venstre og de konservative har fremsat, også et regeringsforslag, og så er der vel håb om, at der kan komme ordentlig gang i arbejdet; så er der vel håb om, at nu vil man være velvillig, nu kan vi få tempo på besvarelserne, hvis der er noget, der skal spørges om i den kommende tid, og så har vi i hvert fald opnået det gode.

Jeg har ikke så forfærdelig mange bemærkninger at gøre til regeringsforslaget. Det drejer sig jo alene om de sociale beskyttelsesregler, og det beskæftiger sig i særlig grad med en lang række enkeltheder, som det — også hvis man skal tage hensyn til, hvad der står i folketingets forretningsorden — ikke vil være rimeligt at gå ind på en detaljeret drøftelse af her ved første behandling. Jeg skal derfor nøjes med at sige så meget, at i det store og hele svarer de to lovforslag meget godt til hinanden. Der er nogle forskelligheder; der er nogle